

πόδας, πλάτος δὲ περιφερείας 2 ποδῶν, ὥστε δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ Βόας κατέχει μεταξὺ τῶν ἐρπετῶν τὴν αὐτὴν ὡς πρὸς τὸ μέγεθος σχετικὴν τάξιν, τὴν ὁποίαν κατέχει ὁ ἐλέφας μεταξὺ τῶν τετραπόδων καὶ ἡ φάλαινα μεταξὺ τῶν ἰχθύων.

Ὅταν ὁ Βόας σφύρηται ἐν τῷ μέσῳ τῶν πεδιάδων, συνθλίβει διὰ τοῦ βάρους τοῦ σώματος αὐτοῦ πάντα τὰ ἐπὶ τὴν δίοδον χόρτα καὶ ἄκανθας, ἀφίνων κατόπιν αὐτοῦ μακρὰν αὐλακα καὶ κινούμενος ἀργῶς καὶ κρατῶν ὑψωμένην τὴν κεφαλὴν συνεχῶς δὲ στρεφόμενος ἐν αὐτῷ ἐλικοειδῶς ἀναπαύεται ἔχων ἐν τῷ μέσῳ τὴν κεφαλὴν, τὴν ὁποίαν ἀνυψῶν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν περιβλέπει περίξ αὐτοῦ.

Ὅταν δὲ παρατηρήσῃ ζῶν τι, ἐκτυλίσσεται διὰ μιᾶς ὡς ἐλατήριον καὶ πίπτει ἐπ' αὐτοῦ· ἀρπάζων δὲ καὶ συνθλίβων αὐτὸ, κατακυλίζει πρὸς τὸν κορμὸν δένδρου τινὸς κατὰ τοῦ ὁποίου συσφίγγων διὰ τῶν ἀναριθμῶν αὐτοῦ πτυχῶν, φονεύει καὶ πλατύνει. Ἀκολουθῶς θέτων κατὰ γῆς τὸ θῦμα αὐτοῦ, καὶ δίδων εἰς αὐτὸ τὴν καταλληλοτέραν θέσιν πρὸς ἀπορρόφησιν, πρῶτον μὲν καλύπτει τὴν ἐπιφάνειαν διὰ τοῦ ἱξώδους αὐτοῦ σιέλου, ἔπειτα λαμβάνων ἐντὸς τοῦ στόματος (τὸ ὅποιον εἶναι δεκτικὸν μεγίστης ἐκτάσεως) τὴν κεφαλὴν τοῦ θύματος, σφύρει αὐτὸ βαθμηδὺν ὁλόκληρον ἐντὸς τοῦ οἰσφάγου αὐτοῦ διὰ τακτικῆς καὶ διαρκoῦς κινήσεως τῶν μυῶν αὐτοῦ.

Ἡ συνήθης θήρα τῶν τετραπόδων τούτων ὄφρων εἶναι, κύνες, αἶγες, δορκάδες, πρόβατα καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἄνιotes δὲ ἐφορμᾷ καὶ κατὰ τῶν ἀνθρώπων.

ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΘΗΒΩΝ.

(Συνέχεια ἐκ τῶν ἀριθ. 17 καὶ 18.)

Παρ' Εὐριπίδῃ, Πausανίᾳ, καὶ Ἀπολλοδώρῳ αἱ Βορραῖαι πύλαι καλοῦνται *Κρηναῖαι καὶ Κρηνίδες*. ἴσως διότι ἔφερον εἰς τὰς ὠραίαις πηγὰς τοῦ νῦν προαστείου *Πυρί*. Ἀλλ' ὁ Στάτιος ἀποκαλεῖ αὐτὰς *Dicaea culmina* (VIII. 357) καὶ *Dicaea turris* (X. 651.) ὅθεν ἠθέλησάν τινες νὰ εἰκάσωσιν, ὅτι ἔφερον εἰς τὴν Δίρκην, τὸ ὅποιον ὅμως ἤδη ἀρχαίως τις Σχολιαστὴς ἀναφέρει

ὡς ἀμφίβολον « ἴσως δὲ τῇ Δίρκῃ παρέκειντο, καὶ ἀπὸ ταύτης ὠνομάσθησαν ». Ὁ Στάτιος ἠπατήθη ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, οἷον, ὅτε λέγει τὸν Ἰσμηνὸν εἰσβάλλοντα εἰς τὴν θάλασσαν (ἐν Θηβ. I. 39.). Πιθανὸν δὲ, ὅτι ἡ εὐκλεία τῆς Διρκαίας πηγῆς ἐξηπάτησεν αὐτὸν νὰ ὠνομάσῃ καὶ τὰς εἰς τὴν πηγὴν ταύτην ἀγούσας πύλας Διρκαίας. (α)

Αἱ Προϊτίδες πύλαι ἔφερον εἰς τὴν Χαλκίδα· ἡ δὲ σημερινὴ ὁδὸς ἄρχεται ἀπὸ τῆς Καδμείας ὑπὸ τὸ προάστειον τῶν ἁγίων Θεοδώρων. Ὀλίγα τινὰ βήματα πρὶν διαβῇ τις τὸν Ἰσμηνόν, ὑπάρχει ἴσως ἡ θέσις, ἐνθα ἴσταντο αἱ ἀρχαῖαι πύλαι. Ὅτι δὲ ὁ Ἰσμηνὸς παρῆρρεεν ἐνταῦθα ἐπικυροῦται ἐκ τοῦ Αἰσχύλου (ἐν Ἐπτά. 378. καὶ ἐφεξ.) Πρὸ τῶν πυλῶν ἔκειντο οἱ τοῦ Μελάνιππου καὶ Τυδέως τάφοι (Πaus. IX. 48. 4. καὶ ἐφεξ.). Ὁ Μελάνιππος φονεύσας, ὡς ἱστορεῖ ὁ Πausανίας, τὸν Τυδέα ἔπεσε καὶ αὐτὸς ὑπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Ἀμφιαράου. Ἀλλὰ καὶ ὁ Αἰσχύλος θέτει ὡσαύτως κατὰ ταύτας τὰς πύλας τὸν Τυδέα καὶ τὸν Μελάνιππον· τὸν δὲ Ἀμφιαράον ἱστάμενον ἐν τῇ μάχῃ πλησίον τοῦ Τυδέως, διὰ νὰ τὸν ἐκδικήσῃ, κατὰ τὰς Ὀμολοϊδας· τανάπαλιν δὲ ὁ Εὐριπίδης τὸν μὲν Τυδέα θέτει κατὰ τὰς Ὀμολοϊδας, τὸν δὲ Μελάνιππον, κατὰ τὰς Προϊτίδας. Καὶ ὁ Ἀπολλοδώρος δὲν ἀπομακρύνει ἀπ' ἀλλήλων τοὺς δύο ἥρωας, ὅταν τὸν μὲν Τυδέα τοποθετῇ κατὰ τὰς Κρηναίας, τὸν δὲ Ἀμφιαράον κατὰ τὰς Προϊτίδας.

Ἐκ τῶν διηγήσεων δὲ τούτων εἰκάζεται, ὅτι πρὸς τὰς Προϊτίδας κατὰ μὲν βορρᾶν ἐγειννιάζον αἱ Κρηναῖαι, κατὰ δὲ μεσημβρίαν, αἱ Ὀμολοϊδες. Κατὰ τὸν Ἀπολλοδώρον ἔφρουγεν ὁ Ἀμφιάρας παρὰ τὸν Ἰσμηνόν, ὅτε αἰφνης ἀνοιχθεῖσα πρὸ αὐτοῦ ἡ γῆ, καὶ αὐτὸν καὶ τὸ ἄρμα αὐτοῦ κατέπιε. Τὸν τόπον τοῦτον εἶδεν ὁ Πausανίας (IX. 8. 2.) ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰς Θήβας πορευόμενος· ἄρα πρὸς τὸν Ἰσμηνόν. Φαίνεται λοιπὸν ἐντεῦθεν πολὺ πιθανόν, ὅτι αἱ Ὀμολοϊδες πύλαι βο-

(α) Ἄξιον σημειώσεως εἶναι ἐνταῦθα, ὅτι τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Πausανίου IX. 8.3. « ἀπὸ τοῦδε τοῦ Νηΐδος τὰς πύλας » κ.λ.η.θ. καὶ ταύτας πύλας δὲ Κρηναίας, τὰς δὲ « (ἀναγνῶθι τε) Ἰψίστας ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε ὠνομάζουσιν » ἔχει τὴν ἐξῆς ἔννοian· « λέγουσί τινες, ὅτι αἱ Νηΐται πύλαι ἔλαβον τὴν ἐπωνυμίαν ὑπὸ τοῦ Νηΐδος, υἱοῦ τοῦ Ἀμφίονος, καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπωνομάζουσι καὶ τὰς Κρηναίας καὶ τὰς Ἰψίστας »· δηλ. ἀπὸ τινος Κρεναίου καὶ Ἰψέου· τὰ δὲ δύο ταῦτα ὀνόματα ἀπαιγνῶνται καὶ αὐτὴς παρὰ Στατίῳ μεταξὺ τῶν Θηβαίων ἡρώων.

ρειανατολικῶς ἔφερον εἰς τὸν Ἰσμήμιον λόφον, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Στέφανος φαίνεται σημειῶν ἐν λέξει 'Ομόλῃ (« καὶ Θηβῶν αἱ πρὸς τῷ ὄρει 'Ομολωίδες πύλαι »). Πρὸ τῶν πυλῶν ὑπῆρχεν ἴσως ἱερὸν τι 'Ομολωεῖον, ἐνθα ἡ τῶν Ὀμολωιδῶν ἑορτὴ ἐτελεῖτο. (Περὶ τούτου ἰδὲ Ὀπτοφρέδον Μύλλερρον ἐν Βοιωτικῷ Ὁρχομενῷ σ. 233.) Ἐπειδὴ δὲ κατὰ Πausανίαν (IX. 8. 3.) οἱ ἐξωσθέντες ὁπαδοὶ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἐτεοκλέους, ἀνακληθέντες ὑπὸ τοῦ Θερασάνδρου, παιδὸς τοῦ Πολυνείκου, εἰσῆλθον διὰ τούτων τῶν πυλῶν, νομίζω, ὅτι τὰ πρὸ αὐτῶν τελούμενα Ὀμολωία ἦσαν ἐξίλαστικὴ ἑορτὴ ἀντιφερομένων πολιτικῶν φατριῶν. Τὴν ἡμετέραν δὲ ταύτην εἰκασίαν ἐπικυροῖ παρὰ τῷ Σουῖδα καὶ ὁ Ἰστρος, ὅστις παρὰ γὰρ τὴν λέξιν 'Ομολωίος ἀπὸ τοῦ Αἰολικοῦ ὁμολον, τοῦ σημαίνοντος τὸ ὁμοροητικὸν καὶ εἰρηρικόν.

Πρὸ τῶν Προϊτίδων πυλῶν εἶδεν ὁ Πausανίας τοὺς τάφους τῶν υἱῶν τοῦ Οἰδίποδος, πεσόντων πρὸ τῶν Νηϊτῶν μνημονεύων δὲ συγχρόνως καὶ τοῦ κενοταφίου τοῦ Τειρεσίου, τὸ ὁποῖον ἐδεικνύετο ἀπέχον ἐκείθεν 15 σταδίου, δὲν προσδιορίζει, ἂν ἔκειτο κατὰ τὴν εἰς Χαλκίδα μεγάλῃν ὁδόν, ἢ κατ' ἄλλῃν τινὰ διεύθυνσιν. Ἐπειτα ἀναφέρει τὴν Οἰδιποδίαν πηγὴν, καὶ πλησίον ἐκεῖ τὸν τάφον τοῦ ἔκτορος καὶ τὸν τοῦ Ἀσφοδίκου, ἐξ ὧν ὁ τελευταῖος λέγεται, ὅτι ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῶν Ἀργείων ἐφόνευσεν τὸν Παρθενοπαῖον. Ἄλλ' ἡ ἔκφρασις τοῦ Πausανίου « ἔστι δὲ καὶ » ἀφίνει τὴν θέσιν τῆς Οἰδιποδίας ἀόριστον, ἂν καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐπομένου κεφαλαίου (19) « ἐπὶ ταύτῃ τῇ Λεοφόρῳ ἐστὶ Τευμνησὸς » μαρτυρεῖ, ὅτι εὐρίσκεται πρὸ τῶν Προϊτίδων καὶ νομίζω, ὅτι ἡ μὲν δωδεκάκρουτος βρύσις τῶν ἀγίων Θεδώρων εἶναι ἡ Οἰδιποδία, εἰς δὲ τῶν γεωλόφων, τῶν κειμένων βήματά τινα πορρωτέρω ἐξ ἀριστερῶν τῆς ὁδοῦ, ὁ τάφος τοῦ ἔκτορος, τοῦ ὁποίου τὰ ὁσῶ κατὰ τινα χρησμὸν κομισθέντα εἰς Θήβας, ἐτάφησαν ἐκεῖ ὑπὸ τινα γεώλοφον (Ἀνθολ. Ἑλλ. II. σ. 755. μέγας τύμβος.). Τὴν σκιάν δὲ αὐτοῦ ἐπεκαλοῦντο εἰς βοήθειαν οἱ ἐν ἀνάγκῃς πολέμου εὐρισκόμενοι. (Λυκόφρ. 1189 καὶ ἐφεξ. Σχολ. H. XIII ἐν ἀρχῇ.). Ὁ τόπος, ἐνθα ἔκειτο τεθαμμένος, προσηγορεύετο Διὸς γονὰς, ὡς ὁ τόπος τῆς τοῦ Διὸς γεννήσεως παρὰ τοῖς Θηβαίοις νομίζόμενος· ὑπὸ δὲ τοῦ Λυκόφρονος καλεῖται ποιητικῶς γεγεθλία πλάξ, καὶ ὡς κατὰ τὰ τεῖχη τῶν Θηβῶν κείμενος ἀναφέρεται (στ. 1209. σὲ σπαρτὸς λεὼς ἄξει Καλύδρου τύρσιν κτλ.).

Λέγεται δὲ ἡ Οἰδιποδία λαβοῦσα τὴν ἐπωνυμίαν αὐτῆς ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ καθάρσεως τοῦ Οἰδίποδος ἀπὸ τοῦ αἵματος τῆς μητροκτονίας. Πλησίον αὐτῆς ἀνήγειρεν ὁ Σύλλας, νικήσας τὸν Ἀρχέλαον, θέατρον, ἐνθα ἐπανηγύρισεν Ἑλληνικῶς τοὺς τῶν νικητηρίων ἀγῶνας (Πλούταρχ. ἐν Σύλ. 19. ἐν Θήβαις περὶ τὴν Οἰδιποδίαν κρήνην). Πάντα δὲ ταῦτα, ἅμα δὲ καὶ αἱ ἐκφράσεις, τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται ὁ Πλούταρχος, ὁ Λυκόφρων, τὰ Ἐπιγράμματα, καὶ ὁ Σχολιαστὴς ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἡ Οἰδιποδία καὶ ὁ τάφος τοῦ ἔκτορος ἔκειντο παρὰ τὰ τεῖχη τῶν Θηβῶν (Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1194. τὰ τοῦ ἥρωος λείψανα ἔθετο περὶ τὴν Οἰδιποδίαν κρήνην ἐν Θήβαις, κτλ. 1206 σὲ, ἔκτορα, ἄξει ὁ σπαρτὸς λεὼς εἰς τὰς Θήβας, τὴν τύρσιν καὶ τὸ τεῖχος τοῦ Καλύδρου· παρὰ βλ. αὐτόθ. καὶ στ. 1208 καὶ ἐφεξ.). Ὁ χρησμὸς (Πausan. IX. 18. 4.) λέγει· « ἔκτορος ὁστέα κομίσαντες εἰς οἴκους » (Ἀνθολ. Ἑλλ. II. σ. 755. ἐπὶ ἔκτορος κειμένου ἐν Θήβαις. » ἔτερον ἐπίγραμμα παρὰ Τζέτζῃ εἰς Λυκόφρ. 1194 ἀναφέρει τὰς Διὸς γονὰς ἐν Θήβαις, σημαינוμένας διὰ τῆς ἐπωνυμίας Μακάρων νῆσοι.) Οὕτως εὐρίσκεται ἴσως καὶ ὁ τάφος τοῦ Ἀσφοδίκου, τοῦ διαπρέψαντος κατὰ τὴν τῶν Ἀργείων πολιορκίαν, πλησίον τῶν τευχῶν, ὅπου ἦσαν τεθαμμένοι καὶ οἱ ἄλλοι ἥρωες. Ὁ Πλίνιος καὶ ὁ Σολίνος ἀναφέρουσι τὴν Οἰδιποδίαν μετὰ τῶν ἄξιων λόγου τῆς Βοιωτίας πηγῶν. Τὴν σήμερον δὲ δεικνύουσιν οἱ Θηβαῖοι τὴν δωδεκάκρουτον κρήνην ὡς τὸ κάλλιστον τῆς πόλεως κόσμημα.

Μετὰ περιήγησιν τινα εἰς τὴν Ἀθηδόνα ἐπιστρέφει ὁ Πausanίας (κεφ. 23.) εἰς τὰς Προϊτίδας πύλας, διὰ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ ἐντεῦθεν εἰς τὴν Αἰρέφειαν. Ἡ νῦν ἐκεῖσε ἄγουσα ὁδὸς χωρίζεται πλησίον τῆς Οἰδιποδίας ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Χαλκίδα φερούσης, καὶ σρέφεται ἐξ εὐωνύμων διὰ τοῦ πεδίου. Ἐὰν δὲ ὑποθέσωμεν ὅτι αἱ ὁδοὶ καθ' ὅλου εἶναι ἔτι αἱ αὐταί, ὁρίζεται ἐντεῦθεν ἡ θέσις τοῦ ἥρωος καὶ τοῦ σταδίου τοῦ Ἰολάου, καὶ τοῦ γειτνιαζόντος ἵπποδρόμου (Πausan. IX. 23. 1 καὶ ἐφεξ. Ἀρρίαν. Ἀνάβασ. Ἀλεξάνδρ. 1. 7.), τοῦτ' ἐστὶ κατὰ τὸ κάτω μέρος, ἀρκτικῶς πρὸς τὴν Οἰδιποδίαν, κατὰ τὴν εἰς Καρδίτσαν ὁδόν.

Ὁ Πausanίας ἐπανελθὼν εἰς Θήβας ἀπὸ τῆς εἰς Αἰραίφειαν, Κώπας, καὶ Λάρυμνον περιήγησεως, ἀπέρχεται (κεφ. 25.) διὰ τῶν Νηϊτῶν πυλῶν εἰς τὰς Θεσπιάς. Πλησίον τῶν πυλῶν τούτων εἶδε τὸ μνῆμα τοῦ Μενοικέως, ὅστις ἐφόνευσεν ἑαυτὸν ἐκουσίως ἄνω τοῦ σπηλαίου τοῦ δράκοντος, τοῦ ὄντος, ὡς ἀνωτέρω

ἐστημειώσαμεν, ἐν τῇ κοιλάδι τῆς Δίρκης. Οὐχὶ μακρὰν τοῦ μνήματος τούτου ἐδεικνύετο ὁ τόπος, ὅπου οἱ ἀδελφοὶ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, μονομαχῆσαντες, ἐφόνευσαν ἀλλήλους. Ὅλος δὲ ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο *Σύρμα Ἀντιγόρης*. Ἐντεῦθεν διαβάς ὁ Πausanίας τὸν ποταμὸν Δίρκην, εἶδε τὰ ἐρείπια τῆς οἰκίας τοῦ Πινδάρου, καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Δινδυμένης ἢ Ρέας. Ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος σεβασθεὶς τὴν οἰκίαν τοῦ μεγάλου ποιητοῦ ἴσα τῶν ἱερῶν τῶν θεῶν, διέσωσεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς γενικῆς καταστροφῆς. Εἰκασίαν δέ τινα, τὴν ὁπίαν ἐξέφρασα ἀλλαχοῦ, ὅτι ἡ πατρίς τοῦ Πινδάρου αἱ Κυνὸς Κεφαλαὶ κείνται ἴσως παρὰ τὴν Ἰλυν, πρέπει νὰ ἀκυρώσω ἐνταῦθα· διότι ὁ Πίνδαρος ἐγεννήθη ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, κατὰ τὸν ναὸν τῆς Ρέας, ἐν Κυνὸς κεφαλαῖς, ὅπου μετὰ ταῦτα κατῴκει. (Φιλοστράτ. Εἰκόν. II, 12. — Θωμ. Μάγιστρ. ἐν βίῳ Πινδάρου. Παράβλ. καὶ τὴν ἔμμετρον βιογραφίαν αὐτοῦ. Σχολ. Πινδ. εἰς Πύθ. III 137. 139.) Αἱ Κυνὸς κεφαλαὶ ἄρα πρέπει νὰ ἀναζητηθῶσιν ἔξω τῶν Νηϊτῶν πυλῶν, πέραν τῆς Δίρκης, ἐπὶ τῆς εἰς Θεσπίας ἀγούσης ὁδοῦ, καὶ μάλιστα τοσοῦτον πλησίον ἴσως ἔκειντο, ὥστε ἠδύνατο νὰ ἐκκληθῶσιν ὡς *χωρίον τῶν Θηβῶν* (Στέφ. Βυζάντ. ἐν λέξ. Κυνὸς κεφαλαί. Περὶ τῆς θέσεως αὐτῶν πρὸς τὰς Θεσπίας παράβλ. Εὐνοφ. Ἑλλην. 5, 4, 15, 6, 4, 5, Ἀγησίλ. II. 22.)

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ.

Ὁ μαθητής.

Οἱ γονεῖς καὶ οἱ πρῶτοι διδάσκαλοι μαθητοῦ τινὸς ἐκ τῆς Γαλλικῆς πόλεως Τουλούζης, εἶχον ἐμπνεύσει εἰς αὐτὸν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τοσοῦτον φόβον διὰ τὰ φαντάσματα καὶ τὰ κακοποιὰ πνεύματα, ὥστε καθ' ἡλικίαν δεκαπέντε ἐτῶν δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ μόνος ἐν τινι θαλάμῳ, χωρὶς νὰ κυριευθῇ ὑπὸ φρίκης καὶ τρόμου τῆς καταπεπληγμένης αὐτοῦ φαντασίας δύο καὶ τρεῖς ὥρας πρὸ τοῦ ν' ἀποκοιμηθῇ.

Μεταβάς δὲ εἰς Παρισίους διὰ νὰ τελειοποιηθῇ ἐκεῖ, καὶ μὴ ἔχων ὀρθὰς βάσεις τῶν ἀληθῶν ἀρχῶν τῆς θρησκείας καὶ ἠθικῆς, ἤκουσε καὶ

παρεδέχθη τοσοῦτον εὐχαρίστως τὰς ἀπονενοημένας ἀπάτας τινῶν δοκισισόφων ὑλιστῶν, ὥστε καταντήσας καὶ αὐτὸς φιλόσοφος τοῦ συρμοῦ δὲν ἐπίστευεν οὔτε θεῖαν πρόνοιαν, οὔτε μέλλουσαν κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν, οὔτε τὴν ὑπαρξίν τῶν δαιμόνων· διετήρησεν ὁμῶς ἀπαρμείωτον τὸν ἐκ νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας ἐμπνευσθέντα εἰς αὐτὸν τρόμον πρὸς τὰ φαντάσματα, καὶ καθ' ἡλικίαν ἔτι δεκαεπτὰ ἐτῶν ἐκυριεύετο ἀκουσίως ὑπὸ ἀκατανοήτου πρὸς αὐτὰ φρίκης ὁσάκις ἔμενε μόνος.

Κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν μαθημάτων συνείθιζε νὰ μεταβαίνει ἐκ Παρισίων εἰς Τουλούζην πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ· εἴτε δὲ ἐξ ἰδιοτροπίας, εἴτε ἔνεκα ἐλλείψεως τῶν ἀναγκαιῶν ἐξόδων, ἔκαμνε πάντοτε πεζὸς τὴν ὁδοπορίαν ταύτην. Μεταβαίνων δέ ποτε εἰς Τουλούζην, καὶ ἰδὼν καθ' ὁδὸν ἀμπελῶνα πλήρη σταφυλῶν, εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸν ἀνυποστόλως, καὶ δυνάμει τοῦ δικαιώματος τῶν μαθητῶν, οἵτινες φρονοῦσιν ὅτι ἀνήκει εἰς αὐτοὺς πᾶν ὅ,τι συναντήσωσιν, ἐπλήρωσεν ἀφθόνως τὴν κοιλίαν, τὰς χεῖρας καὶ τὰ θυλάκια τῶν φορεμάτων αὐτοῦ ἐκ τῶν σταφυλῶν τῆς ξένης ἀμπέλου. Ἐπειδὴ δὲ κἀνείς δὲν εἶδεν αὐτὸν διαρπάζοντα τὰς σταφυλάς, ἐξῆλθε φαιδρὸς τοῦ ἀμπελῶνος καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καὶ μετὰ τινὰς ὥρας ἐφθασεν εἰς πενιχρὸν τι ξενοδοχεῖον, ὅπου εἰσῆλθε ν' ἀναπαυθῇ κατὰ τὴν πλησιάζουσαν νύκτα. Ὁ ξενόδοχος κατῴκισεν αὐτὸν ἐν τινι χαμηλῷ θαλάμῳ τῆς αὐλῆς τοῦ ξενοδοχείου· ἡ δὲ σιωπὴ τῆς ἐσχῆς, καὶ ἡ δυσπεψία ἴσως τῶν σταφυλῶν, ᾗ ἤξησαν τοὺς συνήθεις τρόμους τοῦ νέου μαθητοῦ· περίφοβος παρετήρησεν ὅλας τὰς γωνίας τοῦ θαλάμου, καὶ βεβαιωθείς ὅτι δὲν ὑπῆρχεν οὔτε καπνοδόχος, οὔτε παράθυρον ἀνοικτὸν κατεκλίνθη ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ· ἀλλὰ πρὸς τοὺς συνήθεις ἀλλοκότους αὐτοῦ φόβους ἡ κλοπὴ τῶν σταφυλῶν καὶ ἡ ἰδέα τῆς ἐκδικήσεως τῶν προστατιδῶν τῶν ἀμπέλων νυμφῶν κατεσπάραττον τὴν φαντασίαν αὐτοῦ καὶ κατεκράτουν αὐπνον δι' ὅλης τῆς νυκτός· περὶ τὴν αὐγὴν ἀπεκοιμήθη, καὶ τερατῶδες ὄνειρον κατετάραξε τὸν στιγμιαῖον αὐτοῦ ὕπνον·